

Dr hab. Marlena Pecyna, prof. UJ
Katedra Prawa Cywilnego UJ
ul. Olszewskiego 2, 31-007 Kraków

Kraków, 16 lutego 2024 r.

Przewodniczący
Rady Dyscypliny Nauki Prawne
Uniwersytetu Gdańskiego
dr hab. Piotr Uziębło, prof. UG

RECENZJA

**w postępowaniu w sprawie nadania dr. Grzegorzowi Sikorskiemu stopnia doktora
habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne**

Działając jako recenzentka wyznaczona przez Radę Doskonałości Naukowej do składu Komisji habilitacyjnej w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr. Grzegorzowi Sikorskiemu oraz zgodnie z uchwałą nr 124/2023 Rady Dyscypliny Nauki Prawne Uniwersytetu Gdańskiego powołującą Komisję habilitacyjną w tym postępowaniu, na podstawie art. 221 ust. 8 w zw. z art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1668 ze zm., t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 742), niniejszym przedstawiam recenzję.

I. Informacje ogólne o Habilitancie, dorobku naukowym oraz aktywności naukowej

Dr G. Sikorski ukończył studia prawnicze na Uniwersytecie Gdańskim (UG) w 1991 r. przygotowując pracę magisterską pod kierunkiem śp. prof. dr. hab. Zbigniewa Radwańskiego. W 2010 r. uzyskał stopień doktora nauk prawnych nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu z dnia 15 czerwca 2010 r. W latach 1994 -1997 był zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Handlowego i Międzynarodowego Prawa Prywatnego UG, w której od 2015 r. został ponownie zatrudniony

na stanowisku adiunkta. Aktualnie jest pracownikiem Katedry Prawa Handlowego UG. Na UG prowadzi ponadto zajęcia dydaktyczne w ramach studiów podyplomowych „Prawo spółek”.

Jako monografię naukową zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym Habilitant wskazał książkę pt.: „Umowa wspólnego rachunku bankowego w prawie polskim”, Warszawa 2023, Wydawnictwo C.H. Beck, ISBN 978-83-8291-416-0, ss. 377, o której będzie mowa szczegółowo niżej.

Niezależnie od powyższego dr G. Sikorski podał, że opublikował 10 innych monografii naukowych. Z podanego przez Habilitanta wykazu z pewnością do opracowań monograficznych zaliczyć należy następujące: „Zabezpieczenie kredytów bankowych w praktyce”, Sopot 1995, ISBN 83-86251-61-1, ss.147; „Egzekucja z rachunków bankowych”, Sopot 1995, ISBN 83-86251-81-6, ss. 197, które zostało rozszerzone jako: „Egzekucja z rachunków bankowych i bankowych papierów wartościowych”, Sopot 1996, ISBN 83-86251-28-X, ss. 273; „Zabezpieczenie rzeczowe wierzytelności bankowych w prawie polskim” Sopot 1998, ISBN 83-87409- 95-2, ss. 289; „Zabezpieczenie osobiste wierzytelności bankowych w prawie polskim”, Sopot 1998, ISBN 83-87409-16-2, ss. 238; publikację monograficzną rozprawy doktorskiej pt. „Sytuacja prawna zastawnika w prawie polskim”, Toruń 2010, ISBN 978-83-7285-574-9, ss. 325. Niektóre z nich były wydawane po kilka razy. Z kolei wskazane przez Habilitanta: „Komentarz do ustawy prawo bankowe”, Sopot 1997, ISBN 83-86251-74-3, ss.246 oraz „Prawo Bankowe. Komentarz”, Warszawa 2015, ISBN 978-83-255-6741-5, ISBN e-book 978-83-255-6742-2, ss. 464 można uznać za opracowania monograficzne w dacie ich wydania, chociaż *de lege lata* nie stanowią opracowań monograficznych (co się poddaje słusznej krytyce w środowisku naukowym).

Ponadto Habilitant wskazał opublikowanie 29 rozdziałów w monografiach naukowych, z czego 2 przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora. Z tej kategorii niewątpliwie większość stanowi niekwestionowane rozdziały w monografiach zbiorowych, jak np.: „Sytuacja prawna wierzyciela zamierzającego przeprowadzić eksmisję dłużnika z lokalu w świetle ustawy o ochronie lokatorów”, w: „Cechą sprawiedliwości jest nie krzywdzić ludzi – Księga pamiątkowa ku czci Z. Knypla”, red. Z. Szczurek i G. Sikorski, Sopot 2017, ISBN 978-83-60833-88-9, ss. 245-252; „Elektroniczna egzekucja sądowa z rachunku bankowego”, w: „Aktualne problemy egzekucji sądowej w Polsce i na Litwie. Zbiór studiów”, red. A. Marciniak, Vytautas Nekrošius, Sopot 2017; „Ograniczenia egzekucji z rachunku bankowego”, w: „Honeste procedere - Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi Kazimierzowi Lubińskiemu”, red. A. Laskowska-Hulisz, J. May, M. Mrówczyński, Warszawa 2017, ISBN 978-83-8124-199-1, ss. 667-676;

„Dopuszczalność prowadzenia egzekucji z powierniczego rachunku bankowego wobec powierzającego” w: „Ars in vita. Ars in iure – Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi Januszowi Jankowskiemu”, red. A. Barańska i S. Cieślak, Warszawa 2018, ISBN 978-83-8128-990-0, ss. 531-537; „Skuteczność odwołania członka władz spółki kapitałowej”, w: „Sto lat polskiego prawa handlowego – Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi Andrzejowi Kidybie”, red. M. Dumkiewicz, K. Kopaczyńska-Pieczniak, J. Szczotka, t. 1, Warszawa 2020, t. 1, ISBN 978-83-8187-795-4, ss. 1072-1081, „Posiedzenie przygotowawcze w świetle zasad postępowania cywilnego”, w: „Założenia aksjologiczne nowelizacji k.p.c. z 4 lipca 2019 r.”, red. S. Cieślak, Łódź 2020, ISBN 978-83-8220-364-6, e-ISBN 978-83-8220-365-3, ss. 149-164, „Wpływ zamieszczenia w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego klauzul niedozwolonych na dalszy jej byt, w świetle wyroku TSUE w sprawie C-260/18”, w: Reklamacje, mediacje i inne postępowania w sprawach konsumenckich”, red. Z. Długosz, E. Sługocka-Krupa, K. Podgórski, Warszawa 2021, ISBN 978-83-8235-546-8, ss. 115-123; „Zaufanie strony a ważne przyczyny zwolnienia z obowiązku zastępowania strony w procesie przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego przez sąd (art. 118 § 3 k.p.c.)”, w: „Tajemnica adwokacko-radcowska i notarialna oraz inne środki ochrony zaufania w postępowaniu cywilnym”, red. S. Cieślak, Warszawa 2022, ISBN 978-83-8246-985-1, ss. 183-197.

Natomiast wątpliwości kwalifikacyjne jako rozdziałów w monografiach zbiorowych dotyczą komentarzy (podobnie jak w odniesieniu do monografii), co dotyczy podanych przez Habilitanta publikacji (przykładowo): „Egzekucja z rachunków bankowych, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz”, red. Z. Szczurek, Sopot 2013, ISBN 978-83-60833-45-2, ss. 629-661; „Kodeks cywilny. Komentarz”, red. J. Ciszewski, Warszawa 2014, ISBN 978-83-278-0557-7, ss. 401-577, 889-953, 1304-1366; 1419-1442, 1469-1510; „Kodeks cywilny. Komentarz”, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, Warszawa 2022, ISBN 978-83-8246-551-8, ss. 916-968, 1025-1037, 1045-1060, 1118-1149, 1199-1217, 1383-1388. Są to jednak niewątpliwie publikacje naukowe. Wśród publikacji o charakterze komentarzy do ustaw Habilitant wskazał jako odrębne pozycje aktualizacje publikacji ze względu na zmianę stanu prawnego lub elektroniczny charakter publikacji, tj. np.: „Kodeks cywilny. Komentarz”, red. J. Ciszewski i P. Nazaruk, Wolters Kluwer Elektr., Warszawa 2023, art. 244-335, art. 498-526, art. 805-834, art. 876-887, art. 903-907, art. 919-921; „Kodeks cywilny. Komentarz”, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, Wolters Kluwer, Elektr. Warszawa 2023, art. 498-526, art. 583-595, art. 603-626, art. 709¹-733, art. 774-804, art. 919-921.

Jeśli chodzi o publikacje artykułów w czasopismach naukowych, Pan dr Sikorski podał 24 publikacje (w latach 1991 – 2010), natomiast po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych (2010 – 2023) – 20 publikacji, w szczególności: „Szczególna pozycja zastawnika w egzekucji sądowej”, *Przeгляд Prawa Egzekucyjnego* 2010 nr 11, ss. 5-30; „Pozaegzekucyjne zaspokojenie roszczeń zastawnika. Cz. 1”, *Przeгляд Prawa Egzekucyjnego* 2011 nr 6-7, ss. 45-59; „Pozaegzekucyjne zaspokojenie roszczeń zastawnika. Cz. 2”, *Przeгляд Prawa Egzekucyjnego* 2011 nr 10, ss. 51-75; „Wpływ ogłoszenia wobec dłużnika upadłości z możliwością zawarcia układu na dopuszczalność prowadzenia postępowania egzekucyjnego dotyczącego wierzytelności zabezpieczonej rzeczowo”, *Przeгляд Prawa Egzekucyjnego* 2015 nr 1, ss. 39-52; Blokada środków na rachunku bankowym, *Monitor Prawa Bankowego* 2015, nr 5 (54), ss. 74-93; Egzekucja sądowa z rachunku wspólnego, glosa do wyroku SN z 9 lutego 2012 r. (III CSK 189/11), *Monitor Prawa Bankowego* 2016, nr 5 (66), ss. 38-46; Odpowiedzialność banku za niewykonanie zajęcia rachunku bankowego, glosa do wyroku SN z 9 lipca 2015 r. (I CSK 445/14), *Monitor Prawa Bankowego* 2016, nr 10 (71), ss. 22-29; Zwolnienie od egzekucji środków błędnie przelanych na rachunek bankowy, glosa do wyroku SN z 27 października 2016 r. (V CSK 48/16), *Monitor Prawa Bankowego* 2017, nr 6 (79), ss. 40-47; Ograniczenia swobody kontraktowania w stosunku prawnym rachunku bankowego wspólnego (zagadnienia wybrane), *Gdańskie Studia Prawnicze* 2018, t. 39, ss. 333-342; „Evolution of the Legal Regulation of Cooperatives in Polish Law (współautorstwo z J. Kruczalak-Jankowską)”, *Prawo i Więź* 2019, vol. 8 nr 3, ss. 62-76; „Delegowanie członka rady nadzorczej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością do zarządu”, *Przeгляд Ustawodawstwa Gospodarczego*, 2019, nr 10, ss. 21-26; „Nieważność umowy kredytu denominowanego i indeksowanego – wnioski z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości”, (współautorstwo M. Zejda), *Przeгляд Prawa Handlowego* 2021, nr 7, ss. 29-34; „Nieważność umowy kredytu indeksowanego i denominowanego na skutek zastosowania w niej nieuczciwych postanowień”, *Transformacje Prawa Prywatnego* 2021, nr 4, ss. 161-189; „Nieuczciwa klauzula indeksacyjna w umowie kredytu. Glosa do wyroku TS z 3.10.2019 r. Kamil Dziubak i Justyna Dziubak v. Raiffeisen Bank International, C-260/18”, *Państwo i Prawo* 2022, z. 5 (współautorstwo M. Zejda), ss. 163-171; „Nieważność czy bezskuteczność zawieszona umowy zawierającej klauzule abuzywne, glosa do uchwały SN (7) z dnia 7 maja 2021, III CZP 6/21”, *Gdańskie Studia Prawnicze* 2023, nr 1, .ss. 237-247. W ramach tego zbioru Habilitant umieścił również 2 recenzje oraz jeden artykuł popularnonaukowy.

Pan dr Sikorski jest współredaktorem 5 monografii zbiorowych oraz redaktorem jednego komentarza. Brał czynny udział w konferencjach krajowych wygłaszając referaty (w jednej przed uzyskaniem stopnia doktora oraz w 15 po uzyskaniu stopnia doktora w latach 2012 – 2023), był członkiem komitetu organizacyjnego jednej seminarium naukowego (w 2023 r.). Nie brał udziału w zespołach badawczych realizujących projekty finansowane w konkursach krajowych lub zagranicznych. Nie brał udziału w programach europejskich lub innych programach międzynarodowych. Natomiast w latach 2022 – 2023 uczestniczył w projekcie „Gwarancja zapłaty wynagrodzenia wykonawcy w procesie realizacji umów o roboty budowlane z uwzględnieniem przepisów prawa zamówień publicznych” realizowanym w ramach współpracy Wydziałów Prawa i Administracji UG oraz Uniwersytetu Warmińsko – Mazurskiego w Olsztynie, którego zwieńczeniem miała być monografia zbiorowa (wydana już po złożeniu wniosku w postępowaniu habilitacyjnym). Udział w tym projekcie Habilitant zakwalifikował jednocześnie jako staż w instytucji naukowej, co jednak nie odpowiada raczej charakterowi tej współpracy. Za staż naukowy nie można również uznać udziału w posiedzeniach naukowych Katedry Prawa Cywilnego Wydziału Prawa i Administracji im. Mikołaja Kopernika w Toruniu (w latach 2000 -2016), aczkolwiek jest to niewątpliwie aktywność naukowa Habilitanta. Z kolei udział w konferencjach oraz wydanie monografii pokonferencyjnych nie może być zakwalifikowane jako udział w zespołach badawczych (jednocześnie z odrębnie kwalifikowanym udziałem w konferencjach jako takich, jak i publikacji rozdziałów w monografiach zbiorowych oraz współredakcją).

Habilitant nie podał recenzowanych prac naukowych, w szczególności publikowanych w czasopiśmie międzynarodowych. W tym zakresie chodziło bowiem o informację na temat prac naukowych autorstwa Habilitanta opublikowanych w recenzowanych czasopiśmie, w szczególności międzynarodowych, a nie o informację na temat sporządzenia przez Habilitanta anonimowych recenzji prac autorstwa innych osób, jak wskazał p. dr Sikorski. Sporządzenie recenzji jest natomiast dodatkowym osiągnięciem naukowym, na co zresztą Habilitant również zwrócił uwagę.

Habilitant wyróżnia się bardzo szerokim zakresem współpracy z otoczeniem społeczno – gospodarczym, która wynika zarówno z działalności naukowej Pana dr. G. Sikorskiego (prowadzi liczne wykłady w ramach aplikacji komorniczej organizowane przez Izbę Komorniczą w Gdańsku), jak i praktyki, to jest prowadzenia działalności adwokackiej. W tym ostatnim zakresie podał informację m.in. o obsłudze prawnej licznych spółek, w tym banków, a także reprezentację w indywidualnych sprawach sądowych (z których na szczególną uwagę

zasługuje reprezentacja w postępowaniu sądowym, w którym SO w Warszawie zadał pytanie prejudycjalne do TSUE, które stało się podstawą wyroku TSUE z 3 października 2019 r., sygn. akt C-260/18, *Dziubak v. Raiffeisen Bank International AG*, ECLI:EU:C:2019:819). Sporządził również liczne opinie prawne.

W ramach informacji o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż na jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej, Habilitant wskazał udział w konferencjach krajowych oraz wygłoszone referaty (13), członkostwo w Komitecie organizacyjnym seminarium naukowego na UG, wykłady w ramach studiów podyplomowych z zakresu prawa spółek na UG oraz wykłady w ramach studiów podyplomowych z zakresu prawa egzekucji sądowej na UŁ.

II. Ocena osiągnięć naukowych Habilitanta w świetle regulacji art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym

Zgodnie z art. 221 ust. 8 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, do zakresu oceny recenzenta należą osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust.1 pkt 2. Stosownie do rzeczonoego przepisu w zakresie jego zastosowania do wniosku Habilitanta, ocenie podlega, czy Pan dr Sikorski posiada osiągnięcia naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej jedną monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a.

1. Ocena monografii naukowej określonej w art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Habilitant jako główne osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2a zgłosił monografię pt. „Umowa wspólnego rachunku bankowego w prawie polskim”, Warszawa 2023, Wydawnictwo C.H. Beck, ISBN 978-83-8291-416-0, ss. 377.

Monografia ta spełnia wymogi formalne określone w art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Obejmuje problematykę, która dotychczas nie została kompleksowo i spójnie opracowana monograficznie, z perspektywy badań mających w spektrum wspólny rachunek bankowy. Celem badawczym rozprawy jest analiza dogmatyczna regulacji prawnej

dotyczącej rachunku bankowego wspólnego, a także rachunku bankowego w ogólności mającej zastosowanie do rachunku wspólnego oraz wyrażenie stanowiska *de lege ferenda*.

Główną metodą badawczą opracowania jest metoda dogmatyczna zorientowana na regulację prawną prawa bankowego, kodeksu cywilnego, a także kodeksu postępowania cywilnego, czy ustawę o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Ponadto Autor analizuje orzecznictwo, w tym SN, sądów powszechnych, wybrane orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Habilitant wskazuje również na wykorzystanie metody prawnoporównawczej, czego upatruje w przedstawieniu w wyodrębnionym rozdziale (II) wybranych zagadnień z zakresu regulacji dotyczących umowy wspólnego rachunku bankowego w innych niż polski systemach prawnych, tj. w prawie niemieckim, francuskim, *common law* (brytyjskim), czeskim i rosyjskim. W tym zakresie należy zauważyć, że jakkolwiek część rozprawy w istocie odwołuje się wybranych kwestii z obcych systemów prawnych oraz w rozdziale II zostało zawarte krótkie podsumowanie odnoszące się podobieństw i różnic między tymi ogólnie omówionymi systemami, to nie jest zasadne przyjęcie, że została zastosowana metoda prawnoporównawcza. Autor nie porównuje bowiem wspomnianych systemów z regulacją prawa polskiego, ani pomiędzy sobą, bowiem porównanie to musiałoby uwzględniać charakterystykę i systemowe rozwiązania w danym porządku prawnym. Natomiast ogólne przedstawienie wycinka regulacji obcego porządku prawnego w wyodrębnionej jednostce redakcyjnej monografii nie świadczy o wykorzystaniu metody prawnoporównawczej. Monografia zresztą, jak wskazuje jej tytuł, jest zorientowana na prawo polskie.

Opracowanie zostało podzielone na dwanaście rozdziałów poprzedzonych Wstępem oraz zakończonych Podsumowaniem. Rozdział I wedle tytułu dotyczy reżimu prawnego wspólnego rachunku bankowego oraz jego funkcji we współczesnym obrocie prawnym; rozdział II obejmuje zagadnienia obcych porządków prawnych w kontekście wspólnego rachunku bankowego; rozdział III dotyczy problematyki powstania stosunku wspólnego rachunku bankowego; rozdział IV obejmuje zagadnienia podmiotowego ukształtowania stosunku prawnego wspólnego rachunku bankowego; w rozdziale V Autor przedstawia podmiotowe zmiany wspólnego rachunku bankowego; rozdział VI omawia przedmiotowo istotne elementy umowy wspólnego rachunku bankowego *de lege lata*; w rozdziale VII Habilitant rozważa obowiązki banku w umowie wspólnego rachunku bankowego; rozdział VIII traktuje o obowiązkach współposiadaczy wynikających z umowy wspólnego rachunku bankowego, w rozdziale IX omówiono prawne postacie stosunku prawnego wspólnego

rachunku bankowego w prawie polskim; rozdział X przedstawia odpowiedzialność banku w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków wynikających z umowy wspólnego rachunku bankowego, natomiast w rozdziale X jest mowa o egzekucji wobec posiadacza rachunku wspólnego i skutkach prawnych ogłoszenia jego upadłości oraz otwarcia postępowania sanacyjnego; w rozdziale XII Autor przedstawia zagadnienia związane z zakończeniem stosunku prawnego wspólnego rachunku bankowego oraz jego skutki, natomiast w Podsumowaniu zawarte są wnioski *de lege lata* i *de lege ferenda*.

Przedstawienie struktury monografii wskazuje na jej zakres tematyczny, który jest obszerny i wyraża zamiar Autora kompleksowego przedstawienia problematyki umowy rachunku bankowego wspólnego, co należy ocenić pozytywnie w świetle postawionego celu tego opracowania. Jednakże struktura ta wywołuje zastrzeżenia, bowiem trudno znaleźć zamysł ułożenia niektórych rozdziałów w takiej kolejności jak przedstawiona w monografii. O ile rozdziały I i II są we właściwej pozycji zważywszy na ich problematykę i wydawałoby się, kolejne III – VIII także, to zastanawiające jest, dlaczego zagadnienia związane z postaciami (rodzajami ze względu na charakter prawny) rachunków bankowych wspólnych zostały przedstawione dopiero w rozdziale IX monografii, mimo tego, że stanowią problematykę ogólną i mającą znaczenie dla wcześniejszych (np. sposoby zawarcia, zmian podmiotowych itd.). Następnie nie jest jasne, dlaczego po rozdziale X dotyczącym odpowiedzialności banku w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków wynikających z umowy wspólnego rachunku bankowego został zawarty rozdział dotyczący egzekucji wobec posiadacza rachunku wspólnego i skutków prawnych ogłoszenia jego upadłości oraz otwarcia postępowania sanacyjnego, a po nim dopiero rozdział dotyczący zakończenia stosunku prawnego rachunku wspólnego oraz jego skutkach. Kwestia egzekucji w związku z ogłoszeniem upadłości wydaje się być bardziej szczegółową niż typowy cykl trwania stosunku umownego i mogłaby zostać omówiona po rozdziale dotyczącym zakończenia stosunku z umowy rachunku bankowego. Jakkolwiek za przyjętym przez Habilitanta układem rozdziału XI i XII przemawiają również pewne racje.

W ramach pierwszego rozdziału dotyczącego reżimu prawnego wspólnego rachunku bankowego Habilitant przedstawił ogólne uwagi dotyczące zasad uregulowania ten rodzaj rachunku w świetle regulacji ustawy Prawo bankowe oraz kodeksu cywilnego przesądzając zasadnie, że jest to wielopodmiotowy rachunek bankowy, czyli szczególna ze względu na wielość podmiotów po stronie posiadacza rachunku bankowego postać rachunku bankowego. Niemniej jednak w rozdziale tym Habilitant poruszył także problematykę wzorców umownych

w praktyce bankowej przedstawiając w dość ogólny sposób tę problematykę z wykorzystaniem ograniczonego zakresu literatury oraz orzecznictwa, w szczególności TSUE, które odwołuje się nie tylko do wykładni dyrektywy 1993/93 w odniesieniu do umów o kredyt indeksowany lub denominowany do waluty obcej, ale w szerszym zakresie do problematyki wzorców umownych mającej również znaczenie dla umów zawieranych z bankiem. Tymczasem kwestia wzorców umownych stosowanych przez banki nie należy li tylko do ogólnych zagadnień związanych z reżimem prawnym wspólnego rachunku bankowego, ale jest to problematyka zarówno związana z nawiązaniem stosunku z umowy wspólnego rachunku bankowego (inkorporacją wzorca do stosunku umownego), jak ustaleniem treści tego stosunku (kontrola treści wzorców umownych), zmianą stosunku umownego (dopuszczalnością zmiany; kontrolą klauzuli modyfikacyjnej, kontrolą inkorporacji wzorca wydanego w czasie trwania stosunku ciągłego itd.), skutkami niedozwolonego charakteru wzorca w kontekście treści lub trwałości stosunku umownego. Nie są to zatem zagadnienia, których przedstawienie jest wystarczające w ramach ogólnej charakterystyki reżimu prawnego umowy wspólnego rachunku bankowego. Podobnie nie jest metodologicznie poprawne przedstawienie w jednym punkcie w ramach rozdziału I rozwoju orzecznictwa dotyczącego umowy wspólnego rachunku bankowego, bowiem orzeczenia powinny stanowić element rozważań dotyczących danego szczegółowego problemu prawnego w ramach poszczególnych rozdziałów i w kontekście danej problematyki, a także zostać poddane krytycznej analizie w kontekście danego problemu prawnego.

W ramach rozważań dotyczących problematyki wspólnego rachunku bankowego zabrakło w recenzowanej monografii przedstawienia kwestii dotyczących wspólności praw w ogólności, w szczególności wspólności wierzytelności i wielopodmiotowości strony umowy, które mają bezpośrednie znaczenie także dla umowy wspólnego rachunku bankowego. Zagadnienia te mają bezpośrednie znaczenie dla koncepcji tzw., wspólnego rachunku bankowego rozłącznego oraz łącznego, o których napisał Autor.

Natomiast Autor podjął się wykładni regulacji kodeksu cywilnego, a także rozważań dotyczących ogólnych zagadnień z zakresu prawa bankowego. W tym kontekście tytułem przykładu można podać zagadnienie charakteru prawnego wpisu na rachunek bankowy. Autor przyjmuje stanowisko, zgodnie z którym wpis na rachunek bankowy ma charakter jedynie technicznej czynności bankowej, z której nie wynika roszczenie posiadacza rachunku bankowego wobec banku, a nie kształtuje ona treści stosunku prawnego pomiędzy posiadaczem rachunku bankowego a bankiem. Jest to jeden z poglądów wyrażanych w doktrynie (z którym recenzentka się nie zgadza, bo to oznacza, że bank może wpis na rachunku bankowym dowolnie

zmieniać nie ponosząc z tego tytułu konsekwencji prawnych) i stanowisko Habilitanta należy uszanować. Natomiast trudne do przyjęcia jest stanowisko Autora, z którego wynika ciągły charakter zobowiązania/obowiązku banku do zwrotu środków wpisanych na rachunku bankowym, jak i ciągły charakter obowiązku przyjmowania środków i ewidencjonowania ich przez bank. W istocie bowiem bank jest zobowiązany do dokonywania wpisów na rachunku bankowych posiadaczy na ich żądanie/roszczenie, które powstaje z chwilą konkretyzacji. Natomiast ciągłym może być ewentualnie zobowiązanie banku do deponowania środków wpisanych na rachunku bankowym.

Ważne znaczenie mają rozważania monografii dotyczące nawiązania stosunku prawnego wspólnego rachunku bankowego, aczkolwiek w ich ramach zawarte są niekiedy niepoprawne z cywilistycznego punktu widzenia stanowiska. W szczególności chodzi o brak „rozwiązania” umowy z chwilą śmierci posiadacza rachunku. W tym przypadku w istocie właściwą analogią rozważań byłoby wstąpienie w stosunek najmu (chodzi o analogię w zakresie charakteru konstrukcyjnego instytucji), a nie twierdzenia oparte na regulaminach bankowych o braku „rozwiązania” umowy z chwilą śmierci posiadacza. Wątpliwości wywołują również rozważania dotyczące zarządu rzeczą majątkiem spadkowym, które Habilitant stosuje również do składania oświadczeń woli odnośnie do trwania umowy wspólnego rachunku bankowego.

Rozważania dotyczące treści stosunku prawnego wynikającego z umowy wspólnego rachunku bankowego Habilitant opiera głównie na regulacji kodeksu cywilnego (art. 725 i 726 k.c.) oraz art. 52 ust. 2 ustawy Prawo bankowe. W tym kontekście doniosłe są rozważania dotyczące zasad wykonywania umowy przez bank. Natomiast ważnym elementem powinny się stać rozważania dopuszczalności zmiany treści tego stosunku w kontekście klauzuli modyfikacyjnej.

Jeśli chodzi o podmiotowy aspekt umowy wspólnego rachunku bankowego monografia powinna rozważyć zagadnienie takiego stosunku o charakterze konsumenckim oraz gospodarczym, a także ewentualną dopuszczalność mieszanego charakteru umowy (np. w sytuacji, gdy w miejsce zmarłego przedsiębiorcy jednego ze współposiadaczy rachunku bankowego wstępuje spadkobierca nieprowadzący działalności gospodarczej).

Doniosłe znaczenie mają rozważania dotyczące wygaśnięcia zobowiązania z umowy o wspólny rachunek bankowy. W tym zakresie Habilitant wyraził stanowisko, zgodnie z którym w przypadku wspólnego rachunku bankowego rozłącznego prawo do wypowiedzenia

przysługuje każdemu ze współposiadaczy, a w przypadku rachunku bankowego łącznego uprawnionymi do wypowiedzenia umowy są wyłącznie wszyscy współposiadacze rachunku bankowego. Są to wnioski, które pomijają charakter wielopodmiotowej strony umowy, w szczególności w odniesieniu do tzw. wspólnego rachunku bankowego rozłącznego. W istocie nie wiadomo bowiem co wypowiada jeden ze współposiadaczy rachunku bankowego – jaki stosunek umowny? Z drugiej strony powstaje pytanie o to jakie skutki prawne wypowiedzenia umowy przez jednego ze współposiadacza dotyczą pozostałych współposiadaczy rachunku bankowego, w szczególności w odniesieniu do odpowiedzialności wobec banku.

Podsumowaniem rozprawy są liczne wnioski *de lege ferenda*, zarówno odnoszące się do podmiotowych, jak i przedmiotowych aspektów regulacji. Do najważniejszych (z subiektywnego punktu widzenia recenzentki) należą zmiany w odniesieniu do zakresu tajemnicy bankowej, uprawnień małżonka w kontekście egzekucji prowadzonej z wierzycelności wynikającej z umowy wspólnego rachunku bankowego, rozszerzenia w toku postępowania egzekucyjnego uprawnień współposiadaczy rachunku bankowego, którzy nie są dłużnikami. W odniesieniu do regulacji kodeksu cywilnego Habilitant postuluje jej modyfikację natomiast istotne wydaje się pytanie w ogóle o sens uregulowania ogólnego w ramach kodeksu cywilnego.

Biorąc pod uwagę zakres problemowy monografii, kompleksowość rozważań, pomimo powyższych zastrzeżeń należy uznać, że przedstawiona przez Habilitanta rozprawa spełnia wymogi określone w art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

2. Ocena pozostałych osiągnięć naukowych w świetle art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym

Stosownie do art. 219 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 221 ust. 8 określających zakres recenzji, monografia naukowa, o której stanowi art. 219 ust. 1 pkt 2a stanowi jedno z, aczkolwiek koniecznych, podlegających ocenie osiągnięć naukowych osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego. Habilitant przedstawił również pozostały dorobek naukowy, o czym była mowa wyżej.

W tym kontekście Pan dr Sikorski wykazał się w szczególności publikacjami naukowymi z zakresu prawa bankowego, cywilnego (problematyki wzorców umowny, prawa rzeczowego, prawa zobowiązań), procedury cywilnej, w mniejszym zakresie z prawa spółek, prawa handlowego. Zdecydowanie najszerszy zakres zainteresowania naukowego związany jest z prawem bankowym, a dotyczy kilku obszarów badawczych. W pierwszym rzędzie należy

zwrócić uwagę, że kilka artykułów naukowych Habilitanta dotyczy wprost problematyki rachunku bankowego, w szczególności rachunku wspólnego („Blokada środków na rachunku bankowym” z 2015 r., „Egzekucja sądowa z rachunku wspólnego, glosa do wyroku SN z 9 lutego 2012 r. (III CSK 189/11)” z 2016 r., „Odpowiedzialność banku za niewykonanie zajęcia rachunku bankowego, glosa do wyroku SN z 9 lipca 2015 r. (I CSK 445/14)” z 2016 r., „Zwolnienie od egzekucji środków błędnie przelanych na rachunek bankowy, glosa do wyroku SN z 27 października 2016 r. (V CSK 48/16)” z 2017 r., „Ograniczenia swobody kontraktowania w stosunku prawnym rachunku bankowego wspólnego (zagadnienia wybrane)” z 2018 r.). Niemniej jednak ze względu zarówno na jej zakres, jak i czas pomiędzy ostatnią z wymienionych publikacji a publikacją stanowiącą główne dzieło naukowe przedstawione w ramach postępowania habilitacyjnego można uznać, że zakres badawczy w odniesieniu do tych publikacji nie pokrywa się. Podobny wniosek należy wyprowadzić z innych opracowań naukowych dotyczących prawa bankowego, w szczególności monograficznych opublikowanych w większości przed uzyskaniem przez Habilitanta stopnia doktora nauk prawnych („Zabezpieczenie kredytów bankowych w praktyce” z 1995 r., „Egzekucja z rachunków bankowych” z 1995 r., „Egzekucja z rachunków bankowych i bankowych papierów wartościowych” z 1996 r., „Zabezpieczenie rzeczowe wierzytelności bankowych w prawie polskim” z 1998 r., „Zabezpieczenie osobiste wierzytelności bankowych w prawie polskim” z 1998 r., „Egzekucja z rachunków bankowych” z 2006 i 2011 r.”). Natomiast zwraca uwagę fakt, że jest to wspólny obszar badawczy, ale opracowany głównie przed uzyskaniem stopnia doktora nauk prawnych przez Habilitanta z wyjątkiem komentarza do ustawy Prawo bankowe.

Do zakresu problematyki prawa bankowego zaliczył Pan dr Sikorski także publikacje naukowe poświęcone kontroli klauzul niedozwolonych ze względu na ich zakres przedmiotowy, który jest związany z kredytami konsumenckimi denominowanymi lub indeksowanymi do waluty obcej. Są to m.in. publikacje pt.: „Wpływ zamieszczenia w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego klauzul niedozwolonych na dalszy jej byt, w świetle wyroku TSUE w sprawie C-260/18”, „Nieważność umowy kredytu indeksowanego i denominowanego na skutek zastosowania w niej nieuczciwych postanowień”, „Nieważność czy bezskuteczność zawieszona umowy zawierającej klauzule abuzywne, glosa do uchwały SN (7) z dnia 7 maja 2021, III CZP 6/21” oraz we współautorstwie „Nieważność umowy kredytu denominowanego i indeksowanego – wnioski z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości”, „Nieuczciwa klauzula indeksacyjna w umowie kredytu. Glosa do wyroku TS z 3.10.2019 r. Kamil Dziubak i Justyna Dziubak v. Raiffeisen Bank International, C-260/18”. Są to

publikacje, które dotyczą wykładni oraz zastosowania regulacji kodeksu cywilnego dotyczącej niedozwolonych postanowień umownych w umowach konsumenckich w kontekście kredytów konsumenckich. Zwraca uwagę okoliczność, że są to publikacje naukowe związane z orzeczeniem TSUE z dnia 3 października 2019 r. W tym kontekście przypomnieć należy, że Pan dr G. Sikorski reprezentował jako adwokat pp. Dziubaków przed polskimi sądami (na co zwrócił uwagę w autoreferacie), w szczególności przed SO w Warszawie, który zadał pytanie prejudycjalne TSUE, a publikacje powstawały w toku polskiego postępowania sądowego (wyrok SO w Warszawie został wydany w dniu 3 stycznia 2020 r., a wyrok SA w Warszawie rozpoznający apelację został wydany w dniu 7 lutego 2023 r.). W tej sytuacji powstaje kwestia etyczna (z punktu widzenia etyki prowadzenia badań naukowych), tj. niezależności sądów zawartych w publikacjach naukowych w związku z faktem, że dotyczą one bezpośrednio sprawy, w której autor występuje w charakterze pełnomocnika procesowego. Jest to sytuacja potencjalnego konfliktu interesów pomiędzy interesem reprezentowanych klientów a interesem badań naukowych, który polega na obiektywnym i niezależnym od konkretnych okoliczności stanowisku badacza. Nie są to bowiem publikacje, które powstały po zakończeniu postępowania, ale w jego toku, jak wyżej zostało wspomniane. W takiej sytuacji chociażby w przypisie publikacji powinna pojawić się informacja o potencjalnym (nie znaczy, że rzeczywistym) konflikcie interesów autora ze względu na reprezentację procesową w danej sprawie. Niezależnie od zastrzeżeń natury etycznej, to jest w istocie związanych z dochowaniem pewnej transparentności publikacyjnej (co jest standardem w nauce, zwłaszcza światowej i powinno być) należy zwrócić uwagę, że stanowisko Habilitanta wyrażone w rzeczonych publikacjach (w istocie dotyczących tej samej problematyki) wyraża w istocie wcześniej wyrażone w doktrynie poglądy dotyczące wykładni dyrektywy 1993/93. Podobnie zresztą orzeczenie TSUE z 2019 r. nie stanowiło novum w orzecznictwie Trybunału, jeśli chodzi o kierunek wykładni dyrektywy. Problematyka klauzul waloryzacyjnych, w tym ich związku z charakterem świadczenia (głównego/pobocznego) oraz skutków stwierdzenia ich niedozwolonego charakteru, w tym odniesieniu do kredytu, była bowiem rozważana w doktrynie polskiej oraz innych państw wiele lat temu. Podobnie znane są opracowania przedstawiające sankcję uznania danego wzorca umownego (lub postanowienia indywidualnie nienegocjowanego) za niedozwolone, w tym przypadku do głównego świadczenia stron (na część z nich Habilitant zwrócił uwagę w opracowaniach). Co więcej również w doktrynie proponowane były pytania prejudycjalne do TSUE w odniesieniu do wątpliwości, które mogły wystąpić w związku z wykładnią dyrektywy 93/13. Niewątpliwie jednak orzecznictwo TSUE, które zostało wydane w ostatnich latach ze względu na jego znacznie praktyczne i skalę

zjawiska oraz liczbę orzeczeń przyczyniło się do rozwoju rozważań naukowych. W doktrynie rozważono również charakter prawny oraz relację sankcji „konsumenckiej” (niewiążący charakter postanowienia nienegocjowanego indywidualnie) względem ogólnych sankcji czynności prawnych lub umowy. Powyższe prowadzi do wniosku, że publikacje Habilitanta odnoszące się do tej problematyki mają niewątpliwie znaczenie dla praktyki odnosząc się do aktualnej problematyki związanej z najnowszym orzecznictwem TSUE, natomiast z naukowego punktu widzenia stanowią w przeważającej mierze adaptację dotychczasowego dorobku doktryny do problemów prawnych sformułowanych w kontekście spraw tzw. frankowych.

Odrębny zakres w dorobku naukowym Habilitanta stanowią zagadnienia z prawa cywilnego *sensu stricto*, które zostały przedstawione głównie w ramach komentarza do kodeksu cywilnego pod red. J. Ciszewskiego (2013, 2014) oraz współredakcją J. Ciszewskiego oraz P. Nazaruka (2019, 2023), a także M. Malwiskiej – Szczyrby, A. Sylwestrzak (2022, 2023). W ramach komentarzy p. dr Sikorski omawiał zarówno zagadnienia z zakresu prawa rzeczowego (np. ogólne przepisy o prawach rzeczowych, służebnościach, użytkowaniu, zastawie), prawa zobowiązań (np. o potrąceniu, odnowieniu, zwolnieniu z długu, przelewie wierzytelności, przejściu długu, wybrane przepisy o sprzedaży, o umowie zamiany, leasingu, użyczenia, pożyczki, rachunku bankowego, dożywocia). Problematyka zagadnień jest zróżnicowana i obszerna, natomiast zakres rozważań stosunkowo ograniczony ze względu na charakter oraz cel publikacji.

Kolejny obszar badawczy Habilitanta wyznacza procesowe prawo cywilne, w szczególności postępowanie egzekucyjne, które zostało ujęte w ramy podanych wyżej publikacji związanych z problematyką prawa bankowego. Natomiast poza nim Habilitant analizował zróżnicowane zagadnienia, to jest np. europejskie tytuły wykonawcze, samodzielność komornika sądowego, postępowanie przygotowawcze w k.p.c., czy też zasady reprezentacji przez pełnomocnika z urzędu, w szczególności zwolnienie pełnomocnika z urzędu z obowiązku zastępowania strony w procesie. Dodatkowym zakresem zainteresowania naukowego Habilitanta związanym z praktycznym zastosowaniem związanym ze współpracą p. dr Sikorskiego przy opracowywaniu systemów informatycznych związanych z wymiarem sprawiedliwości, powstały publikacje dotyczące tego zagadnienia. Te ostatnie opracowania są niewątpliwie praktycznie doniosłe, taką również mają treść, natomiast nie stanowią rozwiązania określonego problemu badawczego.

Podsumowując ocenę osiągnięć naukowych Habilitanta innych niż monografia określona w art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym należy stwierdzić, że ich liczba jest znaczna, z zastrzeżeniem, że wielokrotne wydania lub aktualizacje tej samej publikacji nie stanowią o odrębności opracowań jako monografii. Problematyka opracowań jest w niektórych przypadkach podobna, chociaż oczywiście nie dotyczy to przypadków rozwijania publikacji o kolejne aspekty badawcze. Zakres treściowy jest stosunkowo zróżnicowany i wyznaczony obszarami zainteresowań naukowych Habilitanta. Natomiast znaczenie tych opracowań jest uzupełniające względem głównego dzieła przedstawionego przez Habilitanta i w powiązaniu z monografią mogą zostać ujęte w ramy przesłanki znacznego wpływu na rozwój prawa bankowego.

III. Stanowisko w sprawie aktywności naukowej Habilitanta

Zgodnie z art. 221 ust. 8 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, wykładanym literalnie, recenzja w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego obejmuje ocenę osiągnięć osoby ubiegającej się o stopień naukowy doktora habilitowanego w świetle wymogów określonych w art. 219 ust. 1 pkt 2) ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Natomiast art. 219 ust. 1 pkt 3) tej ustawy oprócz wymogu określonego w art. 219 ust. 1 pkt 2) określa przesłankę polegającą na istotnej aktywności naukowej lub artystycznej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej. W tej sytuacji występują wątpliwości co do zakresu recenzji w kontekście konieczności lub zasadności dokonania oceny przesłanek uregulowanych w art. 219 ust. 3) ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. W doktrynie za dominujące można uznać stanowisko, zgodnie z którym w recenzji ten aspekt oceny wniosku osoby ubiegającej się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego również należy uwzględnić. Wobec powyższego, niniejszym wyrażam stanowisko również w tym zakresie.

W pierwszym rzędzie należy dokonać wykładni wymogów określonych w art. 219 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ograniczając interpretację do działalności naukowej, bowiem aktywność artystyczna nie stanowi przedmiotu niniejszego postępowania habilitacyjnego. W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że przesłanki ustawowe mają ogólny charakter odwołując się zatem do szerokiego rozumienia zarówno aktywności naukowej, jak i jej realizacji w więcej niż jednej uczelni. Ustawa nie wymaga zatem realizacji projektu badawczego w zespole badawczym finansowanym ze źródeł zewnętrznych krajowych czy

międzynarodowych, jak również nie wymaga, aby co najmniej jedna z uczelni była uczelnią zagraniczną. Wymaga natomiast realizacji aktywności naukowej o charakterze istotnym w więcej niż jedna uczelnia.

Habilitant we wniosku w ramach wykazania spełnienia przesłanki z art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym podał wystąpienia na 13 konferencjach krajowych organizowanych przez uczelnie niż UG oraz wykłady realizowane na UG na studiach podyplomowych z zakresu prawa spółek, a także wykłady na Uniwersytecie Łódzkim na studiach podyplomowych z zakresu egzekucji sądowej. Ze względu na szeroki zakres interpretacyjny przesłanek z art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, o czym była wyżej mowa, można przyjąć, że wystąpienia na konferencjach organizowanych przez uczelnie inna niż zatrudniająca Habilitanta mogą zostać zakwalifikowane jako aktywność naukowa w rozumieniu tego przepisu. Nie jest wymagana realizacja tej aktywności jednocześnie na co najmniej dwóch uczelniach, czy też w ramach zespołu badawczego złożonego z pracowników co najmniej dwóch uczelni. Wystąpienia na konferencjach naukowych mają naukowy charakter i zostały zrealizowane w niż zatrudniająca Habilitanta uczelniach. Natomiast nie można do tego zakresu zaliczyć wykładów na studiach podyplomowych prowadzonych przez Habilitanta na UŁ, a tym bardziej na UG, bo jest to działalność dydaktyczna, a nie naukowa *sensu stricto*. Do zakresu aktywności naukowej Habilitanta realizowanej w więcej niż jedna uczelnia można natomiast zakwalifikować również udział w projekcie badawczym realizowanym w latach 2022 - 2023 w ramach współpracy Wydziałów Prawa i Administracji Uniwersytetów Gdańskiego i Warmińsko – Mazurskiego w Olsztynie dotyczącym gwarancji zapłaty w umowach o roboty budowlane, pomimo że Habilitant nie ujął tej aktywności w ramy wykazania przesłanek z art. 219 ust. 1 pkt 3) ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. To samo dotyczy udziału p. dr. Sikorskiego w zebraniach Katedry Prawa Cywilnego i Bankowego UMK w Toruniu w latach 2000 – 2016, który miał charakter systematyczny, zgodnie z zaświadczeniem przedłożonym przez Habilitanta. Czas oraz regularność spotkań mogą świadczyć o tym, że była współpraca naukowa o charakterze długotrwałym, a nie incydentalnym.

Pozostaje do rozważenia kwestia, czy wymienione aktywności naukowe Habilitanta spełniają przesłankę istotności. Ustawodawca nie wskazał okoliczności, wedle których rzeczona istotność może być oceniana, co oznacza, że ocena jest dokonywana przez pryzmat subiektywnych standardów osoby oceniającej z uwzględnieniem okoliczności faktycznych danego przypadku. Zważywszy na wiele możliwości współpracy naukowej możliwej do

zrealizowania w więcej niż jedna uczelnia (krajowa lub zagraniczna) począwszy od stażu badawczego, przez realizację projektów badawczych krajowych lub międzynarodowych, prowadzenie badań naukowych na innej uczelni, można stwierdzić, że Habilitant nie przedstawił istotnie znaczących osiągnięć w tym zakresie. Natomiast jeśli wziąć pod uwagę brak ustawowych okoliczności, które należy wziąć pod uwagę w celu dokonania oceny opartej na zobiektywizowanych przesłankach, to można uznać, że aktywność naukowa przedstawiona przez Habilitanta spełnia w minimalnym zakresie przesłankę istotności w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

IV. Konkluzja

Przedstawiony przez Pana dra Grzegorza Sikorskiego dorobek naukowy oraz inne osiągnięcia naukowe, w szczególności monografia naukowa pt. „Umowa wspólnego rachunku bankowego w prawie polskim” wskazana przez Habilitanta jako główne osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, spełniają w wystarczającym stopniu przesłankę znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauki prawne zgodnie z art. 219 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Ponadto Habilitant wykazał się wystarczającą aktywnością naukową, spełniającą przesłanki art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Wobec powyższego w mojej ocenie zasadna jest kontynuacja postępowania habilitacyjnego przez Komisją habilitacyjną powołaną uchwałą nr 124/2023 Rady Dyscypliny Nauki Prawne Uniwersytetu Gdańskiego z dnia 27 listopada 2023 r., a następnie przed Radą Dyscypliny Nauki Prawne UG.

dr hab. Marlena Pecyna, prof. UJ